

ENGEL

Fil yavrusu dünyaya geldikten kısa süre sonra bir kazığa ayağından zincirlenir ve ömrünün büyük bölümünü ona bağlı geçirir. Sonraları bu zinciri koparamayacağına öylesi ne inanmış ki devasa bir görünüm kazanıp o zinciri ufak bir hamlede koparacak cüsseye ulaştığında bile bunu denemeye kalkmaz, zincirinden kurtulmayı aklından bile geçirmezmiş.

İnsanoğlu da öyledir, kafasının içindeki engeller bedenindeki engellerden hep daha güçlüdür ve aşılması daha zordur. Sonuçta engel ister bedende ister ruhta olsun değişen çok fazla bir şey olmaz, ona boyun eğdiğimiz taktirde yenilen her zaman kendimiz oluruz. Oy sa hayat her ne sebeple olursa olsun ona yenik düşmeyi göze alacak kadar ciddiye alınıp gözü müzde büyütülmemeli, kısacası onun talihsizliklerine yakalansak bile asla esir düşmemeliyiz. Hayat onu uzaktan seyretmek yerine tam içine dalıp yaşamamızı ister bizden, çünkü ancak hakkıyla yaşanmış hayatlar ölümü aşarlar, çünkü ancak özgür ruhlar hayatı sevebilir ve hayatı sevenler mutlu olabilir.

Ege nin küçük bir kasabasındaki İsmet te bu özgür ruhlardan birisidir. Henüz daha yedi yaşındayken hayat ona kötü bir sürpriz yapar ve çocuk felci hastalığı ile yüz yüze gelir. İsmetin bir anda bütün baharlarının çiçekleri ve içinde akmakta olan nehirlerinin müziği solar. Henüz daha koşmaya, yüzmeye, uçurtmasını baharların rüzgârlarıyla gökyüzünde dans ettirmeye doyamadan düşer bu derde. Birlikte koşup oynadığı arkadaşlarını bundan böyle uzaktan seyredecek olmasını ilk günlerde kolay kabullenemez. Fakat bir süre sonra çaresizliğinin oda farkına varır, bu durumu kabullenmekten başka yapabileceği bir şey olmadığını anlar. Dünyanın en temiz beklentileriyle çarpan çocuk yüreği çok erken tanışır karamsarlığın kasvetiyle. Karamsarlık bir süre sonra kederleri bilmeyenin sevinci anlayamayacağını öğretir ona ve sevinç dünyanın bütün kötü sürprizlerinin ötesinde, bulutların ve havanın ötesinde insanın güçsüzlüğüne merhametle bakan bir güç bulunduğunu anlatır. Aslında insanın gerçeği genellikle zamanın sahnesinde oynanan bir trajediden ibarettir, çoğu insan bu trajediyi kendisi oynama sırası gelene kadar seyrettiği yerden hiç anlamadan alkışlar, seyircilerin çok azı olanı biteni anlar ve bilir. Onlarda zavallı mantıklarıyla koskoca kâinatın bütün sırlarına vakıf olabileceklerini sanırlar.

Zamanla ruhunu bir sessizlik kaplar İsmet in, o sessizlik ağlamanın ve inlemenin üstüne çıkar yavaş yavaş ve onun yüceliği daha saygındır. Sessizlik diğer bütün çocuklar gibi okula gitmesini ve hayattan kopmaması gerektiğini söylemektedir. Oda öyle yapar, anacığının sırtında düşer okul yollarına, çünkü anası her ana gibi sevdalıdır yavrusuna ve onun anneliği yavrusunun gözlerinden yansıyan güzellikten beslenir. Oğlunun kafasında yetersizlik düşüncesi yer etmesin diye şeytanın dayattığı bütün oyunları bozmaya yeminlidir kadın. Oğlu engelli olabilir fakat hayat denen bu anlamsızlık okyanusunda hiçbir zaman bir zavallı olmayacaktır. Okyanustan sağ salim kurtulmanın tek yolu ise sağlam bir sorgulama teknesine sahip olmaktır, o teknenin yapılabilmesi tek atölye ise okuldur. Çünkü öğrenen büyür, öğrenen gelişir, öğrenen yetkinleşir, öğrenen erişir ve hayat dur duraksız erişim değilse nedir? Öğrenmenin ise tek bir yolu vardır, o da yaşamak ve denemek. Yüzmeyi bir başkasını seyrederek öğrenemezsin, onu öğrenebilmenin tek yolu yüzmektir.

Sonunda insanın amacı her şeye rağmen yürekten gülebilmektir, çünkü hayat her yönden açık ve geniş zihinler ister. Mutluluk ise martılara benzer, onu peşinden koştuğunda, sahip olunması gereken bir hak olduğunu zannettiğinde yakalayamazsın, tersine ona karşı böylesi bir çaba içinde olmadığında, kendini bıraktığında, kendine ve her şeye karşı dostça bir tavır içinde olduğunda kendisi gelir bulur seni. İsmet te öyle yapar, asla küsmez hayata, onun arayışı martıları yakalama arayışında değildir, çünkü çocuktur o... çocuk olmasa hayatın gülen yüzü olmak, ona kayıtsız şartsız sevgiyle bakmak demektir.

Yıllar birer ikişer geçip gitmekte, İsmet kendi toprağının üzerinden geçen mevsimlerin akışını sükûnetle izlemektedir. Bu arada babasının tayini komşu ilçeye çıkar, devlet me

murudur nede olsa fakat budurum yeni bir çevre, yabancı bir dünya demektir onun için. Fakat artık büyümüştür İsmet, büyümenin sadece yaşça büyümek demek olmadığını, gerçek büyümenin ise sorumluluklarının farkına varıp, onlara sahip çıkmak olduğunu anlamaya başlamıştır, ve bedeli ne olursa olsun hayatını yaşamaya kararlıdır. Çünkü yaşam bir fırsattır, iyiye ve ya kötüye kullanabilirsin, bu tercih sadece bireye aittir, bundan hiçbir kimse veya hiçbir olay sorumlu tutulamaz. Ailesi her ne kadar onun okul karnesinden fazla duygu karnesine, not yükseklüğünden çok duygu yüksekliğine önem verse de İsmet derslerinde oldukça başarılı bir öğrencidir. Hayat atölyesinde her zaman öğrenci olarak ve öğrenen olarak kalmanın tilsimini keşfetmiştir yüreğinin derinliklerinde, “ bilmiyorum” dediği zaman öğrenmeye sonuna kadar açık ve hazır olduğunu bilir. Zamanla gerçek bilmenin “kendini bilmek, haddini bilmek” olduğunu da anlar, bilgi ona gerçek bilginin gün ışığı sayesinde görebildiklerimizden çok gün ışığının kendisinde gizli olduğunu anlatır sessizce.

Artık adına çocukluk denilen anavatanından yavaş yavaş ayrılma vaktinin geldiğini anlamaya başlar. Okul başarıları o küçük ilçe de çok çabuk duyulur İsmet in, zamanla eş dost çocuklarına hatırlar için verdiği dersler bir süre sonra ekonomik özgürlüğünü kazanmanın en keyifli aracı haline gelir, ailesine maddi yükü tamamen ortadan kalktığı gibi aile bütçesine ciddi anlamda katkıları olmaya başlar. Çok küçük denecek yaşta tüketici konumundan üretici konuma geçmesi kişiliğinde müthiş bir öz güven ve kendine inanma duygusu yaratır. Kendi arkadaşları daha henüz ailelerinden almakta oldukları harçlıklarının hesabını yaparlarken o ailesi ne daha ne kadar fazla maddi destek olabileceğinin yollarını düşünmektedir. Bu düşüncelerle girdiği üniversite sınavlarında arzu ettiği fakülteyi kazanır, onu üniversite yıllarında yalnız bırakmamak için ailesi İzmir e taşınır. Eczacılık mesleğini çok sevmektedir ve okulunu hiç duraksamadan bitirir. Ancak bir süre sonra fiziki durumu sebebiyle bu mesleği yürütemeyeceğini anlar ve çok sevdiği mesleğini bırakmak zorunda kalır. Fakat yaşamın peşinden koşmayı asla bırakmaz.

Yaşam büyük bir mücadeledir esasında, bilinmeyene doğru bir maceradır, kendi içini ve var olanı keşfetme yolculuğudur. Onu çoğu zaman gözden kaçırmamızın sebebi her şeyin, ama her şeyin sırrını ve sebebini kendi dışımızda, yani beş duyumuzla hissettiklerimiz de arama yanılgısıdır. Oysa hiç aklımıza gelmez yüreğimizin çarpmasını ya da nefes almayı nereden ve kimden öğrendiğimiz, gün ışığı sayesinde her şeyi görebildiğimizle yetinir, fakat gün ışığının kendisini neden göremediğimizi aklımıza dahi getirmeyiz.

İsmet bir süre sonra içinde yanmakta olan hayatın sihirli tüssülerinin kokusunu duymaya başlar ve aşık olur. Ders verdiği öğrencilerinden birine aynı zamanda gönlünü de verir. Aşk ruhun çekirdeğindeki yangından saçılan ve dünyayı aydınlatan bir ışıktır, her şeyi aydınlatır ve saydamlaştırır. Kızın ailesi bu birlikteliğe rıza göstermez, çünkü İsmetin fiziki durumu malumdur, fakat yaşamın parmakları ruhuna dokunduğunda yaşam uykusundan uyanmayan birisi olabilir mi? Yüreğinin sevdiğinin çağrısıyla babasından ve anasından vazgeçmeyecek kimse var mıdır? Kim ruhunun seçtiği kişiyi bulmak için uzak denizlere açılmayı göze almaz? Hangi gencin yüreği tatlı nefesi, güzel sesi ve büyümlü dokunuşuyla ruhunu kendinden geçiren sevgilinin peşinden dünyanın sonuna gitmez?

Sonunda kız ailesinin rızası olmadan İsmet le evlenir... Bu arada İsmet ders verme işini bir hayli ilerleterek bunu çok daha profesyonelce yapmaya başlar. Kendisiyle son görüşmemizde öğrenci sayısının elli civarında olduğunu, bu iş için şu an oturmakta olduğu daireden başka karşı daireyi de satın alarak derslik haline getirdiğini, iki tane şoförünün ona her an yardımcı olduklarını, yaklaşık on kişiye istihdam yarattığını, anne-babasıyla daha ziyade kendisinin ilgilendiğini, bir bankada çalışmakta olan erkek kardeşine de ekonomik açıdan destek olduğunu anlatmaktaydı.

İsmet hayat atölyesinde bir usta olduğunu, hayatı ileri götürenlerinde bu ustalar olduğunu, çünkü hayatın tüm ustaları sevip kolladığını anlatır kendisini bilenlere ve bilmeyenlere.

Halit Baz

Elli yaşında, tıp doktoruyum... okumanın insana yazmayı, yazmanında insana kendini öğrettiğine inanan, gerçek bilginin ise gün ışığı sayesinde görebildiklerimizden çok, bir türlü göremediğimiz gün ışığının kendisinde saklı olduğunu düşünen, elindeki sorgulama kılıcıyla bu koyu ormanda kendisine yol açmaya çalışan bir keşif maceracısıyım...

Ankara da aile hekimliği yaparak hayatımı kazanmaktayım, çocuklarımın eğitimi nede niyle yaklaşık dört yıl önce başkente yerleştim.1961 Uşak (Eşme) doğumluyum, ilk ve orta öğretimden sonra liseyi yatılı olarak Manisa da, tıp fakültesini 1986 nın 10 Mart ın da Ege Üni ver sitesinde bitirdim. Van (Çaldıran) da mecburi hizmetimi, hemen ardından Hakkâri Şemdin li de askerliğimi yaptım.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.